

ind under Loven, at det er lige saa stærkt virkende som noget af de under Nr. 1 nævnte Stoffer. Det vilde jo ikke have været vanstelig at give det Udtryk, dersom det ærede Mindretal virkelig derpaa har stærke Indvendinger at basere imod Nr. 28, saaledes som den er affattet. Dernæst vil jeg tilføje, at det forekommer mig at være en noget besynderlig Grund, det ærede Mindretal havde for ikke at stille Vædringsforslag om helt at forbyde Nitroglycerin. Jeg forstod det ærede Mindretal saaledes, at det var dets Mening, at Nitroglycerin burde aldeles forbydes, fordi det slet ikke burde, saa at sige, komme uden for Fabrikken, ikke burde hverken kunne transporteres eller forhandles eller deslige. Man skulde deraf altsaa nærmest slutte, at det ærede Medlem vilde have stillet Vædringsforslag, der gik ud paa ganske at forbyde al Transport og Forhandling af Nitroglycerin. Det har det ærede Mindretal imidlertid ikke gjort, og saa vidt jeg forstod det ærede Mindretal, har han ikke gjort det, fordi han mente, at det var morsomt, at Lovgivningsmagten gjorde Væjr med sig selv, at den nævnte Nitroglycerin til Trods for, at det var fuldstændig umuligt at lade den komme ud i Markedet.

Naar det ærede Medlem knyttede nogle Bemærkninger til Nr. 24, skal jeg ikke nægte, at hvis det ærede Mindretal har Ret i sin Opfattelse, synes jeg, at der kan være megen Grund til at realisere hans Tanke ved at forbyde Nitroglycerin, men hvad selve Nr. 24 angaar, synes jeg nok, at det er en temmelig ligegyldig Sag, thi naar det efter det ærede Mindretals Mening er utænkligt, at noget Fartøj skulde tage Nitroglycerin om Bord eller indlade sig paa at transportere det, er det paa den anden Side ganske uskadeligt, at det staar i Paragraffen; man kan da højst sige, at Lovgivningsmagten her forudsætter et Tilfælde, som aldrig vil indtræde, og det er der jo ikke den mindste Fare ved. Siden jeg er ved Nr. 24, skal jeg gøre et Par Bemærkninger angaaende de 3 Gange 24 Timer, som jeg har optaget i Vædringsforslaget, og som Udvalget ikke har foreslaaet forandret. Meningen dermed er naturligvis ganske simpelt den, at naar et Skib har kastet Anker ved den danske Kyst, kan det jo ikke øjeblikkelig meldes til Politiet. For det første vil det ofte være under saadanne Forhold, at Vand og Vejrs ganske forbyde Kommunikation med Land, og det er jo klart, at der maa overhovedet gives en rimelig Frist til at henvende sig til Politiet; det tager jo ligesom Tid at gaa i Land og begive sig til Politimesteren. Jeg har

sat 3 Gange 24 Timer, fordi der maa sættes en Tidsgrænse, men skulde man mene, at det er for lang Tid, og at det vil være nok at sige 2 Gange 24 Timer eller maaste endog saa 24 Timer, har jeg intet imod en Vædring i den Retning. Jeg har sat den omtalte Tid, fordi der maatte sættes en Tid, og denne Tid ikke maatte sættes altfor kort, idet det kunde tænkes, at Vind- og Vejrforholdene kunde forhindre Kommunikation med Land, f. Eks., naar en voldsom Storm stod paa eller lignende.

Hvad de enkelte Vædringsforslag angaar, skal jeg atter bemærke, at jeg ikke vil modsætte mig Flertallets Vædringer under Nr. 1 og 2, idet jeg mener, at Loven, selv om den ikke kan faas i anden Form, bør gennemføres — den er relativt et Fremstribt i Sammenligning med, hvad vi have. Og hvad de andre Vædringsforslag angaar, har jeg heller ikke noget at bemærke. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at Vædringsforslaget under Nr. 7 kun er en Uheldiggørelse, sigter kun til at gøre det klart, at ved Udtrykket offentlig Myndighed sigtes der ikke blot til egentlige Statsmyndigheder, men ogsaa til de kommunale Myndigheder. Heller ikke har jeg nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa Udvalgets Forslag under Nr. 8 og 9, der jo væsentlig gaar ud paa, at der ikke behøves en Tilladelse, hver Gang man vil købe et saadant Sprængstof, men at der skal kunne gives en Tilladelse, som lyder paa en længere Tid. Derved tror jeg, at der ikke kan være nogen Betænkelighed, naar det fastholdes, som det sker efter Flertallets Forslag, at Tilladelsen kun kan gives til saadanne Personer, som godtgøre, at de have Brug for det paagældende Stof i deres Bedrift, og som desuden ere Politiet bekendte som paalidelige Personer. Naar dette fastholdes, skal jeg ikke have noget at indvende imod, at disse Tilladelser kunne gives for en længere Tid ad Gangen. Deraf følger jo atter, at det er Meningen, at de skulde kunne benyttes flere Gange, og saa kan det ikke bestemmes, at Tilladelsen skal afleveres, naar den benyttes, men det maa være nok, at den forevises, og at Politiet gør Optegnelse om de udstedte Attester i hvert enkelt Tilfælde. Vædringsforslagene under Nr. 10 og 11 ere kun rene Redaktionsændringer. I Vædringsforslaget under Nr. 14 af Flertallet foreslaas, at 3dje Linie indtil Punktum udgaar, og det er jo en ligesom Følge af, at Politiaatten ikke skal afleveres; deraf følger saa, at den heller ikke kan opbevares af Sælgeren, og at altsaa 3dje Linie maa udgaa. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 15 angaar, gaar jeg ud fra, at det kun er en Anvisning, der